

μεσών της ἐνίκησαν τὸν φόβον καὶ διήγειραν ἐν αὐτῇ τὸν πόδον τοῦ ὕπνου. Ἐξήτησε καὶ εὔρε ψυχὸν τινα θέσιν.

Πόσον φραῖα, ἡσυχία καὶ ἀναπαυστικά ἦσαν τὰ ξηρά, τὰ συσσωρευμένα ταῦτα φύλλα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐξηπλώθη. Σκιαζομένη ὑπὸ τῶν κλώνων νεαρᾶς τινος ἀκακίας, ἥτις ἐβλάστησεν ἐνταῦθα τυχαίως ἐκ τοῦ σπόρου τὸν ὁποῖον ὁ ἄνεμος εἶχεν ἀρπάξῃ καὶ παρασύρῃ, περιβαλλομένη καὶ σχεδὸν ἐντελῶς περικλειομένη ὑπὸ ταπεινῶν, πυκνῶν καὶ εὐωδιῶντων θάμνων, ἀνέπνευσεν ἡ Καρμελίτα ἐλευθέρως, ὥσει ἀνακουφισθεῖσα ἀπὸ τῶν πολλῶν βασάνων τῆς ψυχῆς της.

Ἀπέκοψε φύλλα καὶ ἐκαθάρισε δι' αὐτῶν τοὺς πόδας της ἀπὸ τοῦ κόνιορτοῦ· μετὰ τὸν σιελόν της ἐπράυνε τὴν ἀλγηδόνα τῆς πληγῆς, εἴτα φορέασα πάλιν τὰ ὑποδήματα καὶ τὰς περικνημίδας, ἔδρεψε τριφύλλον καὶ ἔφραγε. Εἴτα δὲ κατεκλίθη ὑπὸ τὰ καὶ ἤρπεν τὸν γαλάνον οὐρανόν. Καὶ ὁ οὐρανὸς ἐγέλα καὶ ὁ ἥλιος ἐδάμ-

βωνε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ τὸ δάσος ἔπεμπε τὰς ἀποναρκατικὰς πνοὰς του, καὶ τὸ κοράσιον ἀπεκοιμήθη.

Ἡ Καρμελίτα ἐκοιμάτο καὶ ὠνειρεύετο, ὅτι ὁ πατήρ της τὴν ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ αὐτὴ τὸν ἡσπάζετο καὶ ἐκλαίει δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐτυχίας. Καὶ ἡ μικρὰ Ἄννα ἔπαιζε μετὰ τὴν κούκλαν της. Ἡ Καρλόττα καὶ ὁ Φρειδερίκος θεῖσεν, ὁ γηραλέος ἀμαξηλάτης ἔλεγον, ὅτι ἡ μήτηρ τῆς Καρμελίτας δὲν εἶνε θυμωμένη, καὶ ὅτι τὴν συνεχῶρει.

Ὅτε δ' ἐπῆλθε τὸ ἑσπερινὸν λυκόφως, καὶ ἡ φύσις ἐλαφρῶς χασμαιμένη περιέβαλλε τὸ δάσος, τοὺς λειμῶνας καὶ τοὺς ἀγροὺς σκοτεινότερον πέπλον, καὶ τὰ ζῶα παρεσκευάζοντο πρὸς τὴν νυκτερινὴν ἀνάπαυσιν, — ὅτε τέλος ἠπλώθη τὸ σκότος καὶ ἐπῆλθεν ἡ νύξ, ἡ ἀνακουφίζουσα πᾶσαν θλίψιν καὶ πᾶσαν ἀλγηδόνα, τὸ κοράσιον ἐκοιμάτο εἰσέτι καὶ ὠνειρεύετο ἀκόμη εὐτυχῇ, μακάρια ὄνειρα. (Ἔπεται συνέχεια).

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Σ. ΚΟΝΤΟΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 233).

2. ἈΝΑΓΝΩΣΙΣ ἘΚ ΤΟΥ ὍΜΗΡΟΥ. Εἰκὼν ὑπὸ L. Alma Tadema (ἐν σελ. 228—229).

Ὁ διάσημος ἐν ἡθογραφίαις πρὸ πάντων καλλιτέχνης παρουσιάζει ἡμῖν ἐν τῷ νέῳ τούτῳ ἔργῳ του σκηνὴν τινα ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος: νεαρὸν ῥαψωδὸν ἀπαγγέλλοντα εἰς ἐπήκοον μέρη τινὰ τῶν ποιημάτων τοῦ Ὅμηρου. Ἐκάστη τῶν περικαλλῶν μορφῶν παρουσιάζει ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὴν πλήρη πραγματικότητα τῶν κλασσικῶν ἐκείνων χρόνων, ἕκαστον ἐκ τῶν εὐειδῶν καὶ εὐγενῶν τούτων προσώπων ἐκφράζει τόσον ζωντῶς τὴν σύντονον προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, μεθ' οὗ ἅπαντες παρακολουθοῦσι τοὺς λόγους τοῦ ἀναγινώσκοντος, ὥστε ἀνεπαισθήτως μετατιθέμεθα καὶ βυθιζόμεθα εἰς τὴν σκηνὴν ἐκείνην. Τὰ ἔργα τοῦ καλλιτέχνου L. Alma Tadema, ὅστις τὴν κλασσικὴν ἀρχαιότητα πρὸ πάντων ἐξέλεξε ὡς ἔδαφος τῆς ἐνεργείας του, ἐξέχουσι διὰ τῆς λεπτότητος καὶ ἀκριβείας τῶν γραμμῶν, δι' ἀληθοῦς καὶ συγχρόνως ἀβρᾶς μεταχειρίσεως τῶν χρωμάτων μετὰ τῶν σπουδαίων δὲ τούτων τεχνικῶν ἀρετῶν συνδέουσι καὶ τὸ προτέρημα τῆς πραγματικῆς ἀκριβείας, ἥτις εἶνε ἀποτέλεσμα ἐμβριθοῦς μελέτης τῆς ἀρχαιότητος ἐν γένει καὶ ἀκριβοῦς γνώσεως τῆς ἀρχαιολογίας ἰδίᾳ.

Ὅπόσον ἡρεσκον τὰ ποιήματα τοῦ Ὅμηρου τοῖς ἀρχαίοις, εἶνε τοῖς πᾶσι γνωστόν, δυνάμεθα δὲ νὰ κρίνωμεν καὶ ἐκ τοῦ νῦν ἐπικρατοῦντος ὑπὲρ αὐτῶν ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ Ὅμηρος ἦν ἡ ἐθνικὴ βίβλος σύμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ ἡ μὲν ἀρρενωπὴ Πριάς, ἥτις παρεβλήθη πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον, διὰ τῶν ἡρωϊκωτάτων μαχῶν καὶ μονομαχιῶν ἐξῆρε παντὸς τὸ φρόνημα, ἡ δὲ ἀφελὴς Ὀδύσσεια, ἥτις παρεβλήθη πρὸς τὸν δύοντα ἥλιον, διὰ τῶν μαγευτικῶν πλανῶν καὶ ῥωμαντικῶν περιπετειῶν τοῦ Ὀδυσσεῶς ἔτερπε τὴν ψυχὴν τῶν ἀκροατῶν. Ἐν πάσῃ ἑλληνικῇ πανηγύρει, ἐν πάσῃ συναναστροφῇ πολὺς ἦν ὁ Ὅμηρος. Αὐτὸς ὁ νεῶν κατάλογος, ὅστις νῦν μᾶλλον ἀνίαν ἢ τέρψιν φέρει, ἀναγινωσκόμενον ἦν τότε ἀντικείμενον μεγίστου ἐνδιαφέροντος καὶ πᾶσα πόλις μνημονευομένη ἐν αὐτῷ ἐθεωρεῖτο εὐτυχής. Ἡ δύναμις τῆς Ὀμηρικῆς παραστάσεως καὶ ἡθογραφίας, ὡς ἀπέδειξεν ὁ χρόνος, εἶνε ἀνυπερβλήτως· γνώριμός ἐστι τοῖς πᾶσι ὁ Ζεὺς κραδαίνων δι' ἐνὸς νεύματος τὸν Ὀλυμπόν καὶ ὁ Ποσειδῶν, ὃς ἐκ τῆς δασύδους κορυφῆς ὄρους τινὸς τῆς Θράκης καθορῶν τοὺς Ἕλληνας ὑπὸ τῶν Τρώων δαμαζομένους:

αὐτὶκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσεται παιπαλόεντος
κραυγὰν ποσὶ προβιάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.

Τρεῖς μὲν ὀρέζατ' ἰών, τὸ δὲ τέταρτον ἴκετο τέκμων.

Μεγαλοπρεπέστερον ἅμα καὶ ἀφελέστερον μεγαλῶιν θεοῦ οὐδέποτε παρεστάθη· νομίζει τις ὅτι βλέπει γίγαντά τινα ὑπεράνθρωπον, ὅστις ἵνα διέλθῃ μέγα γεωγραφικὸν διάστημα τρεῖς μὲν ὕψοι τὸν πόδα, τὸ δὲ τέταρτον αὐτοῦ βῆμα φέρει αὐτὸν εἰς τὸ τέρμα. Φυσικωτάτῃ ἄρα εἶνε ἡ παράστασις τοῦ ζυγγράφου ποιήσαντος τοὺς ἀκροαμένους σχεδὸν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ῥαψωδοῦ γεγραμμένους.

3. ΦΥΣΑΛΙΑΔΕΣ ΣΑΠΩΝΟΣ. Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Gabriel May (ἐν σελ. 233).

Πρέπει νὰ ἴδῃ τις τὴν πρωτότυπον εἰκόνα, τὴν ἐλαιογραφίαν, νὰ βυθισθῇ ὁλοψύχως ἐν τῇ θεωρίᾳ αὐτῆς, νὰ δεσμευθῇ ὑπὸ τοῦ θελητήρου τῶν θαυμασιῶν χρωμάτων της, ὅπως δυνηθῇ νὰ κατανοήσῃ καὶ ἐκτιμήσῃ κατ' ἀξίαν τὸ ἀριστοτέχνημα τοῦτο, ἐν τῇ ἀπεργασίᾳ τοῦ ὁποῖου ὁ καλλιτέχνης ἀνέπτυξεν ὅλην αὐτοῦ τὴν ὑπέροχον δεινότητα. Ὁ Γαβριὴλ Μάξ ἀγαπᾷ μὲν ἐξαιρετικῶς τὸ βαρύθυμον καὶ μελαγχολικὸν καὶ ἐνασμενίζεται εἰς τὸ ἐξόχως αἰσθητὸν ἐν τοῖς ἔργοις του, ἀλλ' ὅ, τι δημιουργεῖ μετὰ τὴν ἰδιάζουσαν αὐτῷ ταύτην τάσιν εἶνε πάντοτε μέγα καὶ ἀντάξιον τῆς τέχνης του. Ἐν ἐκ τῶν ἀρίστων αὐτοῦ καλλιτεχνημάτων εἶνε καὶ ἡ ἐλαιογραφία «Seifenblasen» (σαπουνόφουσκες), ὡς ἐπέγραψεν αὐτὴν συμβολικῶς, ἥς τὴν ἀναπαράγωγὴν ἐν ζυλογραφίᾳ δημοσιεύομεν σήμερον.

Περικαλλῆς, ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς θεωρίᾳ ὄνειροπόλος βεβυθισμένης νεᾶνις μετὰ τὸν γυμνόν, θαυμασίως ἐσχηματισμένον βραχιόνα κρατεῖ τὸ κάτοπτρον, ἐξ οὗ ἀντανακλάται καὶ ἐξαστράπτει ἡ θαυμασίως φραῖα μορφή της, σοβαρὰ καὶ μελαγχολική. — Ὅσῳ μακρότερον χρόνον καὶ ὅσῳ μᾶλλον ἐπισταμένως θεωρεῖ τις τὴν εἰκόνα μετὰ τὰ μαγευτικὰ αὐτῆς χρώματα, τοσοῦτα μᾶλλον ἀποσπᾶται ἐκ τοῦ πραγματικοῦ κόσμου καὶ αἵρεται εἰς τὸν ἰδεώδη κόσμον τοῦ κάλλους, ὃν δημιουργεῖ ἡμῖν ἡ φαντασία τῶν καλλιτεχνῶν. Ἀρρητον δὲ τι συναίσθημα μελαγχολίας καταλαμβάνει ἡμᾶς ἐννοοῦντας τὴν ἀλληγορίαν τῆς εἰκόνης. Ἡ περικαλλὴς γυνὴ, μετὰ τὸ ἐξαισίον ἐκεῖνο κάλλος ὅπερ δεσμεύει ὅλας ἡμῶν τὰς αἰσθήσεις, εἶνε, καὶ αὐτὴ πομφόλυξ, φουσαλὶς σάπωνος, ἀντανακλώσα νῦν ὅλην τὴν μαγευτικὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν χρωμάτων ἀλλὰ μετ' οἱ πολλοὶ αἴφνης, ἡ ἐλαχίστη πνοὴ δύναται νὰ διαρρήξῃ τὴν πομφόλυγα, ν' ἀποσυνδέσῃ αὐτὴν εἰς ἀόρατα άτομα καὶ νὰ τὴν ἀφανίσῃ εἰς τὸ μηδὲν, εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ χώρου.